

## Arrest

nr. 198 723 van 25 januari 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Ernest Cambierlaan 39  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.*

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

*Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.*

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal wijst in casu vooreerst op enkele elementen die, zo luidt de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van verzoekers vrees in een bloedvete gedood te worden enigszins ondermijnen. Dienaangaande wordt erop gewezen dat verzoeker bevreemdend genoeg nauwelijks kennis bezit van de tegenpartij en hij niet aannemelijk maakt dat er effectief verzoenings- en bemiddelingspogingen hebben plaatsgevonden in de maanden na het verkeersongeval van 6 augustus 2016 waarbij N.F. het leven liet. Verzoeker maakt hoe dan ook, zo wordt vervolgens vastgesteld, niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde vrees voor de familie van N.F. geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen, op de in Albanië aanwezige autoriteiten, waarmee hij overigens blijkens zijn verklaringen nooit enig probleem heeft gekend. Op grond van de informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van zijn bevindingen is de commissaris-generaal van mening dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoeker ontkent, noch betwist, minstens ontkracht of weerlegt hij geenszins de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij slechts een erg beperkte kennis heeft aangaande de familie F. met wie hij beweerdelijk in een bloedwraak verwickeld zou zijn, alsook omtrent de verzoenings- en bemiddelingspogingen die na het ongeval op 6 augustus 2016, waarbij N.F. om het

leven kwam, zouden hebben plaatsgevonden. Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat “er dient aan te worden herinnerd dat de verzoeker in gevangenis was na het ongeval. Bijgevolg had hij geen mogelijkheid om naar informatie te zoeken. Hij was niet aanwezig op de verzoeningspogingen en daarom hij heeft een gebrekkig kennis van sommige informatie” biedt hiertoe geen verklaring of rechtvaardiging. Het verschoont immers geenszins waarom hij thans in het kader van (zijn gehoren in het kader van) zijn asielaanvraag, inmiddels reeds verschillende maanden na zijn vrijlating uit de gevangenis (op 26 juni 2017) en na nog contact te hebben gehad met zijn vader, twee broers en zijn zus, nog steeds niet goed op de hoogte is van dergelijke essentiële informatie omtrent de kern van zijn problemen. Indien, zoals verzoeker beweert, de nationale verzoeningscommissie en ouderen uit zijn dorp effectief pogingen zouden hebben ondernomen om te bemiddelen met en tot een verzoening te komen met de familie F. in het kader van de beweerde bloedwraak, kon en mocht van verzoeker in alle redelijkheid een gedegen kennis hieromtrent worden verwacht, waar hij echter in gebreke blijft, zo blijkt o.a. uit volgende vaststelling van de commissaris-generaal: “Zo is het merkwaardig dat u quasi geen kennis bezit van het werk van de nationale verzoeningscommissie in het kader van de vermeende bloedwraak tussen u en uw tegenpartij. U kon niet zeggen wanneer deze organisatie zich voor de eerste keer wendde tot de familie F.(...), hoe vaak ze op bezoek ging bij hen en wie van deze organisatie deze bezoeken volbracht (CGVS, p. 12 en 13). Evenmin wist u te vertellen wanneer de laatste verzoeningspoging ondernomen werd door deze commissie (CGVS, p. 13). U kon evenmin de volledige naam van de door uw familie geraadpleegde verzoeningsorganisatie geven (CGVS, p. 12). Ook uw verklaringen aangaande de bemiddelingspogingen van ouderen uit uw dorp Simon overtuigen geenszins. Zo vermoedde u slechts dat het het dorpschoofd was dat poogde te bemiddelen, maar zekerheid hierover had u niet (CGVS, p. 13). De naam van het dorpschoofd kon u evenmin geven. Evenmin wist u te vertellen of deze man alleen dan wel vergezeld van anderen een bezoek bracht aan de tegenpartij. Voorts kon u niet zeggen hoe vaak het dorpschoofd een bemiddelingspoging ondernomen heeft (CGVS, p. 13 en 14)” (bestreden beslissing, p. 2). Verzoeker, die overigens in Albanië over een advocaat beschikte bij wie hij zich mogelijks kon/kan informeren en die bovendien niet aantoont na zijn vrijlating uit de gevangenis pogingen te hebben ondernomen om vanuit veiligere oorden, in Italië bij zijn zus of nadien hier in België, contact op te nemen met en zich te informeren bij bijvoorbeeld die nationale verzoeningscommissie en/of de dorpsouderen, werpt hier geen ander licht op. Verzoeker had zich dienaangaande, nadat hij uit de gevangenis kwam, ook kunnen informeren bij zijn gezins- en familieleden, die zich in hetzelfde schuitje zouden bevinden nu ze beweerdelijk eveneens verwickeld zouden zijn in de verklaarde bloedwraak. De vaststelling dat het verzoeker aan dergelijke elementaire kennis ontbreekt aangaande de familie F. en de pogingen van zijn familie om het bloedwraakprobleem uit de wereld te helpen, essentiële elementen die de kern van zijn relaas raken en uitmaken nu die beweerde bloedwraak aan de basis ligt van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, doet, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, ernstige twijfels rijzen bij zijn verklaringen daadwerkelijk in een vendetta verwickeld te zijn.

4.3. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt evenmin de motivering uit de bestreden beslissing dat “Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde vrees voor de familie van N.(...) F.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, waarmee u overigens nooit enige problemen heeft gekend (CGVS, p. 5 en 15). Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U stelde namelijk dat u noch uw familie na het noodlottige accident van 6 augustus 2016 de Albanese autoriteiten op de hoogte hebben gebracht van jullie vrees voor bloedwraak vanwege de familie F.(...), omdat de politie uw veiligheid niet voortdurend kan garanderen waardoor ze te laat zou komen als er iets zou gebeuren en omdat u geen bewijzen van de wraakdreiging had (CGVS, p. 15, 17-19). Naast het feit dat de autoriteiten niet tegen uw belagers kunnen optreden indien ze niet van het bestaan van de bloedvete op de hoogte worden gebracht, dient er evenwel gewezen te worden op het feit dat bescherming daadwerkelijk, maar niet absoluut moet zijn. Bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien is uw stelling dat de politie in uw geval niets kon ondernemen, een blote bewering die u niet objectief kon staven en die geenszins in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds

*nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie*

*dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, zoals in uw zaak het geval blijkt te zijn (CGVS, p. 15-19), blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS, p. 19), de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.” Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”*

*Verzoeker ontkent, noch betwist dat noch hij, noch zijn familie na het noodlottige verkeersaccident van 6 augustus 2016 de Albanese autoriteiten op de hoogte hebben gebracht van hun vrees voor bloedwraak vanwege de familie F. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de*

commissaris-generaal terecht opmerkte, dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. Gelet op verzoekers totale verzuim (zijn vrees in het kader van) de problematiek van de bloedwraak vanwege de familie F. bij zijn nationale autoriteiten aan te kaarten, berusten zijn huidige beweringen dat "De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van vendetta tussen zijn gezin en het gezin F., zonder een doeltreffend bescherming van de Albanese autoriteiten te kunnen krijgen" en dat "In geval van terugkeer zal Meneer B. (verzoeker) geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten" niet op enige eigen, concrete en persoonlijke ervaring en missen deze derhalve feitelijke grondslag en ernst.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allerm minst het geval is.

Uit niets blijkt en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde vrees en problemen, daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde bloedwraak met de familie F., aan nationale bescherming ontbreekt. Hij toont niet concreet aan dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem dienaangaande hulp en/of bescherming te verlenen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.4. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker naar (de deels als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde) artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak, corruptie en gebreken in het politieel en justitieel systeem in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.5. Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

4.6. Het door verzoeker eerder neergelegde attest van de nationale verzoeningscommissie d.d. 27 juli 2017 werpt, daargelaten de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er vaak gefraudeerd wordt bij het uitreiken van attesten die bloedvetes bevestigen, geen ander licht op en doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië.

4.7. *Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

4.8. *Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.*

5. *Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat het overlijden van het slachtoffer van het verkeersongeval niet wordt betwist en dat zij als bewijs een attest heeft ingediend van de verzoeningscommissie waar echter geen rekening mee gehouden is, terwijl dit toch het bewijs is van haar vrees.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met het door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde attest van de nationale verzoeningscommissie d.d. 27 juli 2017. Verzoekende partij laat echter geheel na concrete en valabele argumenten aan te brengen die vermogen ook maar enigszins afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen met betrekking tot dit document in voormelde beschikking wordt vastgesteld, namelijk: *"Het door verzoeker eerder neergelegde attest van de nationale verzoeningscommissie d.d. 27 juli 2017 werpt, daargelaten de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er vaak gefraudeerd wordt*

*bij het uitreiken van attesten die bloedvetes bevestigen, geen ander licht op en doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië.*" Verzoekende partij toont aan de hand van dit attest immers niet aan en ze maakt voorts niets met concrete en objectieve gegevens aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde vrees en problemen, daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde bloedwraak met de familie F., aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat het overlijden van het slachtoffer van het verkeersongeval niet wordt betwist, hetgeen correct is doch geen afbreuk doet aan de verschillende vaststellingen in de beschikking aangaande o.a. en in het bijzonder de nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS